

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie niniejszego odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów mających na celu częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku. Zarzuty te oparte są, po pierwsze, na dokonanej przez Sąd błędnej ocenie wyrażenia „powtarzające się”, a po drugie, na oczywistej niezgodności z prawem zmiany sposobu obliczania grzywny, która spowodowała zmniejszenie obniżki grzywny przyznanej ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji zwiększenie kwoty grzywny w porównaniu z kwotą otrzymaną w przypadku, gdyby Sąd obniżył zwiększenie ze względu na okoliczności obciążające z 50 % do 40 % bez zmiany sposobu obliczania grzywny zastosowanego przez Komisję.

Na poparcie swojej argumentacji dotyczącej błędnej oceny wyrażenia „powtarzające się” wnosząca odwołanie podnosi trzy odrębne zarzuty:

- W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył zasadę *nullum crimen, nulla poena sine lege* oraz wynikającą z niej zasadę niedziałania wstecz surowych przepisów karnych, zatwierdzając zwiększenie grzywny wymierzonej skarżącej ze względu na okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia bez wyraźnej i wystarczająco przewidywalnej podstawy prawnej.
- W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zastosował zasadę pewności prawa poprzez nieograniczenie w czasie stosowania przepisu o powtarzaniu się naruszenia, niezgodnie z orzecznictwem Trybunału.
- W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd uzasadnił swój wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny, co stanowi brak uzasadnienia w przedmiocie oceny związku między powtarzającym się naruszeniem i koniecznością zapewnienia wystarczająco odstraszącego skutku grzywien.

Skarżąca podnosi następnie dwa zarzuty na poparcie swojej argumentacji dotyczącej oczywistej niezgodności z prawem orzeczonego przez Sąd zwiększenia kwoty grzywny w następstwie odmiennego zastosowania współczynnika korygującego z tytułu okoliczności łagodzących. Zarzut główny dotyczy nadużycia władzy, braku kompetencji oraz naruszenia art. 229 WE i art. 230 WE, których — zdaniem wnoszącej odwołanie — dopuścił się Sąd. Zarzut ten jest podzielony na dwie części.

- Część pierwsza zarzutu opiera się na naruszeniu zakresu kompetencji przysługujących Sądowi na mocy art. 229 WE i art. 230 WE poprzez zmianę decyzji Komisji w zakresie sposobu obliczenia grzywny.
- W drugiej części zarzutu skarżąca zarzuca, że Sąd orzekł *ultra petita*, stosując inaczej procentową obniżkę podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji, zwiększając kwotę grzywny wymierzonej wnoszącej odwołanie.

Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi kolejny zarzut oparty na naruszeniu prawa do obrony oraz zasady niedziałania kar wstecz. W opinii wnoszącej odwołanie Sąd, nie poddając pod dyskusję swego zamiaru zmiany sposobu obliczenia grzywny i zwiększenia kwoty grzywny w ramach postępowania kontradiktoryjnego, naruszył w istocie podstawową zasadę prawa wspólnotowego, co konkretnie wywarło wpływ na możliwości obrony wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd zastosował również ze skutkiem wstecznym orzecznictwo z 2003 r. wyjaśniające sposób stosowania współczynnika z tytułu okoliczności łagodzących w sposobie obliczania grzywny do decyzji w sprawie „belgijskiego piwa” z 2001 r.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13 z 21.2.1962, str. 204).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez J. Ouariachi'ego w dniu 4 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-4/06 P)

(2006/C 48/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie J. Ouariachi'ego, reprezentowanego przez L. Duponga, avocat, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
 - zarządzenie wszelkich środków dowodowych, umożliwiających udowodnienie nieprawdziwości oświadczenia L. Charlesa, jego ogólnego zachowania w związku z uprowadzeniem dzieci wnoszącego odwołanie oraz związek pomiędzy nieprawdziwymi informacjami i wydaniem wizy dla dzieci wnoszącego odwołanie przez władze sudańskie w celu umożliwienia ich uprowadzenia, m.in.:
 - wezwanie do osobistego stawienia L. Charlesa;

- zażądanie informacji od Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie;
- zażądanie przedstawienia dokumentów, które pani Ronda złożyła w konsulacie Sudanu w Rabacie w celu uzyskania wizy dla siebie i dzieci;
- wszelkich innych środków służących ustaleniu prawdy;
- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie zryczałtowanej kwoty w wysokości 100 000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione przez niego szkody i doznaną krzywdę.
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie, posiadający obywatelstwo hiszpańskie i marokańskie, wnosi o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione przez niego szkody i doznaną krzywdę w związku z czynem niedozwolonym L. Charelsa, byłego doradcy Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie (Sudan), popełnionym w ramach wykonywanej przez niego funkcji, w szczególności w formie złożenia sfałszowanych dokumentów: sfałszowanego oficjalnego zaproszenia Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie, które umożliwiło wydanie wizy dla byłej żony i dzieci wnoszącego odwołanie przez konsulat Sudanu w Rabacie (Maroko), co stanowi międzynarodowe uprowadzenie dzieci wnoszącego odwołanie.

Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odrzucił skargę odszkodowawczą jako niedopuszczalną, nie zarządzając uprzednio postępowania dowodowego i nie wyjaśniając

- kwestii zawinienia w zachowaniu L. Charlesa
- bezpośredniego związku pomiędzy tym zawinionym zachowaniem a okolicznością, że władze sudańskie zostały oszukane i wydały wizę dzieciom, mimo braku zgody ich ojca (tzn. wnoszącego odwołanie).

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-13/06)

(2006/C 48/39)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 11 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrisa Triantafillou, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że obejmując podatkiem VAT usługi w zakresie pomocy w razie awarii pojazdu drogowego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy⁽¹⁾.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja twierdzi, że choć grecka organizacja ELPA świadcząca usługi pomocy drogowej (Elliniki Leschi Aftokinitou kai Periigeion, Grecki Klub Samochodowy i Turystyczny) nie jest objęta podmiotowym zakresem stosowania dyrektyw w sprawie ubezpieczeń, to wykonuje ona działalność ubezpieczeniową w rozumieniu art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy.

Komisja wskazuje na inne wersje językowe dyrektywy oraz na:

- zasadę neutralności podatku VAT, która wymaga, by taka sama działalność była opodatkowana w ten sam sposób, bez względu na podmiot, który ją wykonuje,
- okoliczność, że wykładni pojęcia „ubezpieczenie” dokonuje się w orzecznictwie (wyrok w sprawie C-349/96 CPP) w ten sposób, że obejmuje pomoc w razie awarii pojazdu drogowego,
- odrębność przepisów podatkowych od innych przepisów wspólnotowych (dyrektyw w sprawie ubezpieczeń),
- okoliczność, że działalność ubezpieczycieli w zakresie pomocy drogowej jest objęta zakresem stosowania dyrektywy ubezpieczeniowej 73/239 (zmienionej dyrektywą 84/641).

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, 13.6.1977, str. 1.